

4718/25 a 5666/26 týkají se jen státních zaměstnanců v činné službě, nikoliv i zaměstnanců ve výslužbě, a že proto lze použití na státní zaměstnance ve výslužbě ustanovení § 6 I 7 zák. č. 394/22 a čl. V. bodu 3 vl. nař. č. 34/23, jest po názoru stížnosti nesprávná. Podle § 6 III. zák. platí při posuzování nároku na přídavek na děti předpisy bodu I. odst. 1, 2, 4, 8 a 9 § 6 tohoto zák. Předpisem § 15 zák., že ustanovení § 6 platí obdobně také pro nároky na přídavky na děti k odpočivným požitkům, zachován byl v platnosti celý § 6 a tedy i odst. III, podle něhož však neplatí pro posouzení tohoto nároku ustanovení § 6 I 7, ježto odst. tento není v § 6 III zák. uveden. Dovolává-li se proto nař. rozhodnutí § 6 I 7 a protizákonného ustanovení čl. V. bodu 3 vl. nař. č. 34/23, jest jeho rozhodnutí nezákonné.

Stížnosti bylo dáti za pravdu.

Otázkou na přetřes přiváděnou se nss obíral již v nál. Boh. A 9602/32, v němž vyslovil právní názor, že předpis § 4 posl. odst. věty 1 zák. č. 394/22 a čl. V. odst. 3 vl. nař. č. 34/23 o přídavku na děti, počínajíc druhým dítětem, netýká se nároku na přídavek na děti, který přísluší ženatému vojenskému gážistovi ve výslužbě, jehož manželka požívá z důvodu své veřejné služby výslužného. Na tomto právním názoru trvá nss i v případě tomto. Nález ten týkal se sice vojenského gážisty ve výslužbě, platí však zcela obdobně i v případě daném, poněvadž zák. č. 394/22 upravuje právní otázku, tuto na přetřes přiváděnou, zcela jednotně jak pro vojenské gážisty ve výslužbě, tak pro státní úředníky pragmatikální ve výslužbě.

Podle toho, co bylo doličeno, nelze st-li upříti nárok na dětský přídavek na jeho jediné dítě Františka, a nemá proto nař. rozhodnutí, jež nárok tento odpírá, opory v předpisech, jichž se dovolalo.

Č. 10.252.

Pojištění nemocenské (Slovensko): * Stavební podnik nelze považovati za podnik dočasný ve smyslu § 46 odst. 2 zák. čl. XIX:1907 jen proto, že se provozuje sezonně.

(Nález ze dne 7. ledna 1933 č. 20.585/32.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 8971/31.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Trnavě proti ministerstvu sociální péče o ručení za pojistné příspěvky.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 9. prosince 1925 zamítlo představenstvo okresní dělníky pojišťující pokladnice v T. odvolání, jež z platebního výměru č. ... uvedené pokladnice podala Žofie Č., a vyslovilo, že Žofie Č. ručí jako stavebník za nemocenské příspěvky v částce 560.04 Kč za stavitele M. ze S.

Odvolání z tohoto rozhodnutí zamítl okresní úřad v Trnavě výměrem z 8. února 1926 z těchto důvodů: Zjištěno bylo, že Alexandr M. a spol. v měsíci červenci a srpnu 1922 po dobu osmi týdnů s osmi dělníky z příkazu manžela vdovy Žofie Č. prováděl stavbu domu. Jmenovaná firma

zůstala dlužna příspěvky, pocházející z pojištění dělnictva při této stavbě. Poněvadž za nemocenské příspěvky jest vůči pokladnici odpověden nejen původní dlužník stavitel, nýbrž podle ustanovení § 22 nař. č. 4790/1917 též stavebník a podle ustanovení § 21 za manžela též manželka, musila býti vyslovena ručební povinnost vdovy Žofie Č. K dalšímu odvolání Žofie Č. vyslovalo min. soc. péče nař. rozhodnutím, že v odpor vzaté rozhodnutí zrušuje a zprošťuje Žofii Č. povinnosti zaplatiti předepsané jí příspěvky z těchto důvodů: Podle zprávy okresního úřadu v Trnavě z 22. ledna 1929 nelze podnik Alexandra M. považovati za dočasný ve smyslu § 46 zák. čl. XIX:1907. Alexandr M. provozoval jediné živnost zednickou a pouze z této byl živ. Žádného jiného povolání neměl. Rovněž ze zprávy obvodního notariátu v Senci z 21. listopadu 1928 je zřejmo, že v tomto případě se nejednalo o stavební podnik dočasný.

Žal. úřad popřel ručební povinnost Žofie Č. za nemocenské příspěvky, jež měl zaplatiti podnikatel stavby, z důvodu, že podnik Alexandra M. nelze považovati za stavební podnik dočasný, míře tím na ustanovení 2. odst. § 46 zák. čl. XIX:1907, jenž stanoví, že při dočasných závodech stavitelských (§ 39), když pohledávka u podnikatele není dobytá, ručí za pojistné poplatky, splatné za osoby při dotyčném dočasném závodě zaměstnané ten, kdo si stavěti dá, případně ten, kdo práci objedná.

Zabývajíc se výkladem pojmu dočasnosti, má stížnost za to, že jeho kriteriem jest způsob provozování podniku, to jest čas, po který se živnost provozuje a po který nikoli, ať už z jakýchkoli příčin, takže za dočasný jest považovati každý podnik, který pracuje pouze v sezoně a contrario podniku, který pracuje nepřetržitě celý rok. Stížnost se mýlí.

Dávaje v § 46 odst. 2 normu o ručební povinnosti stavebníkově, byla-li jeho stavba provedena dočasným závodem stavitelským, nepodává zák. čl. XIX:1907 na tomto místě definice dočasného podniku stavebního a neuvádí ani znaků, podle nichž dočasnost podniku má býti posuzována. Toto zákonné místo ovšem cituje § 39, leč tato citace nesledovala a ani nemohla sledovati účel, aby jí pojem dočasného podniku byl ve svém celku vymezen. V § 39 stanoví se totiž, že podnikatelé po živnostensku provozovaných podniků stavebních, dále ti, kdo staví ve vlastní režii, a konečně podnikatelé závodů se sídlem v cizině, kteří na území uherském udržují jen dočasně závod pojistné povinnosti podléhající nebo dobrovolně pojištěný, mají místo ročních nákladů pojišťovacích platiti příspěvek, odpovídající kapitálové hodnotě ročních rent. Není tedy ani zde pojem dočasnosti nikterak vymezen, a lze proto citaci § 39 v 2. odst. § 46 rozuměti jen tak, že buď se jí vysvětluje, co sluší rozuměti podnikem stavebním, nebo že se jí naznačuje, že za dočasný podnik pro otázku ručební povinnosti pokládá se i podnik cizozemce, jenž na území uherském udržuje dočasný podnik stavební, třeba jinak byl jeho podnik cizozemský podnikem trvalým.

Poněvadž tedy zákon sám celkového vymezení pojmu dočasného podniku nepodává, nutno pojem ten vyložití podle významu, jaký slova, pojem ten vyjadřující, obecně mají.

Podle tohoto obecného smyslu sluší podnikem dočasným rozuměti podnik, jenž podle vůle majitele podniku má trvati určitou vymezenou dobu, po jejímž uplynutí má jeho existence přestati, nechť již doba

trvání podniku jest určena nějakou pevnou hranicí časovou nebo nastoupením vnějších skutečností. Naproti tomu jde-li o podnik, jenž podle vůle podnikatelovy není zamýšlen na určitou jakkoli vymezenou dobu, nelze podnik ten prohlásiti za dočasný jen proto, že po určité časové údobí v podniku tom se nepracuje. V případě takovém provoz podniku sice odpočívá, podnik však sám jako takový trvá dále. Tak je tomu zejména v případech, kde činnost podnikatelova, vázána jsouc zevními podmínkami, může se projevovati jen v určitých ročních obdobích, kdežto v druhých ročních obdobích provoz podniku odpočívá, přece však podle vůle podnikatelovy znovu má býti zahájen, jakmile nastane období, jež činnost podnikatelovu připouští nebo podmiňuje.

Otázka, zda určitý podnik jest podnikem trvalým nebo dočasným, nemůže proto býti řešena podle toho, zda podnik jest nepřetržitě v činnosti po celý rok či nikoli, a nemůže pak ani podnik Alexandra M. býti uznán za podnik dočasný proto, že činnost stavitelskou nevyvíjí po celý rok, nýbrž jen v sezoně letní. Nepochybil tedy žal. úřad, jestliže otázku, zda podnik Alexandra M. je podnikem dočasným, podle tohoto kritéria neposuzoval.

Č. 10.253.

Ř í z e n í s p r á v n í: * Za účinnosti vl. nař. č. 8/28 není min. povoláno rozhodovati, a to ani jako stolice odvolací, o žádosti za obnovu řízení skončeného rozhodnutím, jež vydalo před účinností cit. vl. nař. jako stolice třetí, týká-li se důvod obnovy řízení ve všech stolicích správních.

(Nález ze dne 7. ledna 1933 č. 20.729/32.)

V ě c: Okresní nemocenská pojišťovna ve S. (adv. Dr. Miloslav Haken ze Slaného) proti ministerstvu sociální péče (za sůč. Josefa Ř. v D. adv. Dr. Vladimír Domorázek z Prahy) o obnovu řízení.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: K žádosti představenstva stěžující si pojišťovny z 24. července 1916 okresní hejtmanství ve Slaném výměrem z 31. prosince 1917 zrušilo veškerá usnesení dřívějšího představenstva této pojišťovny jako neplatná proto, že se dotčených schůzí účastnily jako členové představenstva osoby, jež tou dobou nebyly již členy pojišťovny, mezi nimi také usnesení učiněné ve schůzi z 12. ledna 1913, kde usneseno mimo jiné, aby pokladníku této pojišťovny, Josefu Ř., byla udělena definitivita a zvýšeno mu služné, jakož i roční remunerace. Usnesení této schůze zrušeno proto, že se jí účastnil Antonín M.

K žádosti Josefa Ř. z 9. června 1919 okresní hejtmanství výměrem z 25. června 1919 svůj výměr z 31. prosince 1917 změnilo v ten smysl, že se usnesení představenstva z 12. ledna 1913, pokud se týče úpravy služebního poměru Josefa Ř., uznává platným, poněvadž členové tehdejšího představenstva, František J. a Antonín B., při výsledku dne 23. června 1919 potvrdili, že se Antonín M. sice do uvedené schůze dostavil, že se však před projednáním záležitosti Josefa Ř. vzdálil a vrátil až ke konci schůze k podpisování protokolu.